

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ioannis Malderi Episcopi Antverpiensis S. Th. quondam Louanij Professoris Tractatus De Sigillo Confessionis Sacramentalis

Malderen, Jan van

Antverpiæ

Capvt XIV. An recte faciant Confessarij curiosiùs talia in Confessione inquirendo quæ ad peccata pœnitentis non pertinent, neque sub Sigillum cadunt, & an Pœnitentes teneantur de illis respondere.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41093

citios fines & licitò modo vti volunt (secundùm restrictiones positas suprà Cap. xiv.) non facile circa hanc materiam lapsuros: intentio enim proba facile eos continebit, ne peccent damnabili curiositate inquirendo & molestando confitentem super iis rebus quæ ad Confessionem legitimam necessaria non sunt. Qui enim peccant curiosè parerga ista inquirendo, ferè etiam solent sic comparata scientia abuti.

CAPVT XIX.

An rectè faciant Confessarij curiosius talia in Confessione inquirendo quæ ad peccata pœnitentis non pertinent, neque sub Sigillum cadunt, & an Pœnitentes teneantur de illis respondere.

Curiositas Confessarij reprobatur.

CERTVM est, tales Confessarios peccare profanatione quadam Sacramenti, & quia reddunt Sacramentum odiosum, retrahuntur enim homines offensi tali sacrilega curiositate à necessario isto remedio, & solent multùm scandalizari. Ad hæc, etiam si pœnitentes ipsi fortè non scandalizentur, alij tamen qui ita agi intelligunt, offenduntur: ideoque dicendum est, ne illis cooperentur, non tantùm posse, sed etiam teneri pœnitentes

nitentes non obtemperare eiusmodi interrogationibus: multò magis tenentur confidentes non ingerere talia vltro; & si ingerant, pro qualitate negotij aut monendi aut increpandi sunt à Confessarijs. Sanè non esse dissimulandos qui historias in Confessionibus suis narrant, benè monuit Henriques l. 3. de Pœnitentia c. 25. n. 4. Rectè Nauarrus in c. 1. §. Diligens, de Pœnitentia d. 6. n. 2. monuit, Confessarium non debere interrogare de fabulis aut rebus mundanis. Facit huc, quòd etiam lege ciuili caueatur, ne Iudex admittat articulos impertinentes. Vnde colligo Primò, non teneri pœnitentem etiam interroganti Sacerdoti aperire quis sit ipse, aut quis complex, quando ad peccati explicationem id non pertinet. Secundò, non teneri dicere vbi habitat, aut cui cohabitet, & similia, quando ea peccato impertinentia sunt. Imò, cùm aliquando ea ignorari debeant à Confessario, tenetur eo casu studiosè ea ipsum celare, vt aperte tradunt Doctores citati Cap. xvii. Luculentè Nauarrus in cap. Consideret, de Pœnitentia d. 5. in principio num. 97. *Non tenetur, inquit, pœnitens manifestare seipsum quis est, nisi quantum ad ea quæ sunt necessaria ad hoc Sacramentum; ad quod non est necesse scire quod nomen vel quod domicilium sit pœnitentis,*

nitentis, neque an sit coniugatus, si matrimonio non offendit; neque an sit Religiosus, si castitatem, paupertatem & obedientiam non violauit: sufficit enim Confessario, ut aliquem audire possit & absoluere, certiore esse factum à pœnitente, quòd ipse potest sibi eligere Confessarium, vel quòd habet facultatem à suo Superiore, vel quòd scit posse audiri ab eo & absolui. Quæ difficultates cessant maximè in Iubilaiis, & per priuilegia Mendicantium. Caietanus v. Confessio, quando explicat conditionem qua requiritur ut sit *pura*, dicit eam vetari ne sit permixta impertinentibus ad peccata propria. Quamuis autem aliter quidam hanc conditionem explicant, ut spectet ad puram intentionem; tamen quando aliam conditionem tractant, qua requiritur ut sit *simplex*, dicunt non debere in Confessione tractari alias materias, & non esse immiscenda superflua. Imò quæ consilij aut solatij causa viderentur proponenda, potius esse post Confessionem & absolutionem tractanda, ut monuit Antoninus. Quando tamen pœnitens indigeret interrogationibus Confessarij, potest is inquirere quid exerceat, & cuius sit conditionis, nisi ex iis quæ iam fassus est id colligat. Debere enim omnino interrogatione abstinere Confessarium sentientes quosdam merito

repre-

reprehendit Gerson Alphabeto 32. lit. X.

Nihilominus etiam in illis quæ peccata pœnitentis concernunt, sed non necessariò exprimuntur, non curiosè inquirere debere Confessarium, monuit idem Gerson, quales sunt circumstantiæ non multùm aggra-

*Interrogā-
dus quan-
do & quo-
modo confi-
tens.*

uantes, nec speciem mutantes, & venialia peccata: quamuis quoad peccata ista leuia, verum sit vtiliter detegi, & de iis expediat interrogari, vt sternatur via ad interrogandum de mortalibus. Vniuersim autem interrogationes maximè necessariæ sunt circa rudiores & pueros, aut multùm verecundos; prudenter tamen & castè instituendæ.

Caueat autem Sacerdos, ne inquireat aliqua in quibus sibi temporale lucrum quærere videatur; vtpote si quærat, an diues sit pœnitens, an proles habeat, an testamentum fecerit, an pia legata fecerit, & in cuius vtilitatem, maximè si addat commendationem pro se aut aliis, & suadeat mutationem factæ dispositionis sine iusta causa. Tales partem habent cum negotiantibus in templo. Rectè cauetur Rituali Romano Pauli Quinti, *Ne Confessarij pœnitentias pecuniarias sibi ipsis applicent, aut à pœnitentibus quidquam tamquam ministerij sui præmium petant vel accipiant.* De Confessario etiam rectè S. Carolus Borromæus: *Pecuniarias*

*Confessor
longè à se
remoueat
auaritiæ
speciem.*

*nias vel aliquid huiusmodi pro Confessione
 audientia non petat, etiamsi occasio se pra-
 beat, ac ne signum quidem vel minimum eius
 ostendat: quin potius voce & re ipsa declaret,
 animum se prorsus abhorrentem à talibus ha-
 bere: cum pœnitenti iubebit, ut Missæ sacrifi-
 cium faciat usquam peragi, nec rectè nec obli-
 què significet quasi velit ipse celebrare, vel
 in sua Ecclesia aut Monasterio curare cele-
 brari. Idem monet faciendum, quando pœ-
 nitens vel debita incerta reddere pauperi-
 bus, vel pro votorum commutatione ali-
 quid soluere debebit. Monet etiam, ne per
 se Confessarius rem à pœnitente ablatam
 restituat; quando id fieret cum periculo
 prodendæ Confessionis: si fecerit, accipiat
 accepti lationem pœnitenti dandam. San-
 ctè Sanctus ista monuit, & sanctionibus suis
 obseruari decreuit. Conformia tradit Con-
 ciliium Leodiense celebratum anno 1445.
 c. 4. *Sacerdotes Missas quas pœnitentibus in-
 iunxerint non celebrent, nèque tricenarium,
 neque annale, neque collusionem vel connen-
 tionem cum aliquo sacerdote faciant de Mis-
 sis celebrandis, &c.* Caueant etiam Confes-
 sarij, ne in custodiam suam accipiendo res
 pœnitentium suorum, suum inde lucrum
 captare videantur. Profectò ex auaritiâ ali-
 cuius in Confessario specie multum detri-
 menti*

menti accipit hoc Sacramentum: & cum omnia Sacramenta sint gratis administranda, peculiaris est ratio id faciendi in hoc Sacramento; ne tandem res eò dilabatur, vt pro grauitate & multitudine peccatorum Confessione expiatorum, maior titulo sustentationis deberi videatur eleëmofyna Sacerdoti, vt ad extremum etiam ex honorarij augmento exacto peccatorum grauitas prodatur aut impropereetur. Fœdè certè & sacrilegè ageret Parochus, si prætextu auditorum sordidorum criminum populi sui in Confessione, sibi eleëmofynas erogari commendaret in concione largiores: neque enim, vt medici corporis pro morborum quos curant grauitate stipendium exigunt, ita Sacerdoti licet, allegata lepræ spiritualis à se curatæ in populo fœditate, liberalius honorarium exigere; sed ita faciendo incidet in iudicium Giezi pueri Elisei, & lepra quam gratis non curat, ei incipiet adhærescere. Quid de illis dicam, qui non tantum se heredes scribi procurant, sed à pœnitentibus enormes donationes postmodum pœnitendas inter viuos accipiunt, vt iam magis ipsi sint domini peculij confitentium quàm ipsi pœnitentes? Non est sacra Confessione fas abuti ad eiusmodi nundinationem, quam ne seculares quidem vltro

N obla-

oblatam honestè admittant. Præcat potius Sacerdos in paupertatis studio pœnitentes, quos ad diuitiarum contemptum incitare debet. Thesaurizent potius patres spirituales suis filiis spirituales thesauros & cælestes, terrenos sibi ab iis non captent; non enim debent filij parentibus thesaurizare. Est quidem verum, oportere eum qui altari seruit de altari viuere, & de carnalibus eorum quibus laborat, eum qui spiritualia seminat, escam suam metere: sed contentus sit sufficientibus sponte oblatis Dei ministris, nullaque quarat insuper lucra, nisi animarum; sine quarum magno dispendio non est spiritualis medici φιλαργυρία: qui omnino cauere debet, ne quod contemptu diuitiarum, à se abdicat eius suasu pœnitens, ipse sibi accipere turpis lucri auiditate incipiat. Non inueniatur iniquitas ista in hereditate Iacob.

CAPVT XX.

An possit Confessarius curiosius indagare, quænam peccata apud alium pœnitens sit confessus, aut quæ ab alio Confessario dicta sint.

NEVTRVM licere, est manifestum. Prius enim grauat pœnitentem; qui non